

Lukács Flóra

Törmelékcsendélet

Fahordályakon szállítják a gipsztorzókat,
végigdübörögnek velük a kátrányfekete folyó mentén,
kőbe másolt formák előtt állva szembesülök a tömeggel.

Szeráfok kaszaszárnyai hasítják
a magasfeszültségű légrétegeket,
bálványállatok égnek oltárköveken.
A sziklaszirten lecsorduló keskeny vízfonalak
habzó, dübörgő oszlopokká válnak.

Szorongásaim erővonalain haladok.
Tenyeremet végighúzom a halálmadár-sziluetten,
amelyet a sugárzó zóna
bejáratának löszfalába véstek.
Velem a kutyaisten.

Fertőzött ködfátyol mögül
a vízkékek és sászöldek harcát figyelem,
az ég felé gyűrűző erőspirált.
Elrongyolódott imaszíjak feszülnek bordáimon.

Az ősgyepes völgyben pléhkrisztusok
előtt sárlayeres pofájú lovak sietnek el,
világító istállóajtók felé tartanak.

Üzenj nekem a keleti széllel,
aranyfejű karvalymadaram,
akkor majd méltóságteljesebben leszek boldogtalan.

Révész

Kifordult ősgyökerek közt
virágzanak a sírkeresztek,
szikár növények hajtanak tüskét
leomlott kőtáblafalak romhalmain.

Madárdinasztiák ívelnek
kelet felé ónszárnyaikkal.

Elhagyott remetelakok
és huzatosan szűk karámok előtt
dekadens borscserjék
a kavicsmezőn.

*

Sodronybordájú, ikonarcú révész
tűzkoszorúval sörtehaján, lobog
a feltámadt szélben, lábai átszíjazva,
akár az el nem égő csipkebokor.

*

Hasított vászoncsíkra
csomózott csavar után kutatok,
mikor az olajfa ágai mögött feltűnik
a mézsfehér templom –
a végtelen tér redői közt.

És felbőgnek a völgyben
a szürke szamarak
keresztel hátuk szőrén.

*

Mielőtt benyomom a súlyos vaskaput,
végighúzom tenyerem a két cédrus
spiráltengelyén – összezsavarta őket a szél.

Géczi János

Címsorok a megtestesülésről

Ideje átmenetileg bevallani,
eszkortként a legjobb csillogni
a Nagykörúton és vidéken,

félrészben itt, ott majdnem egészben.
Ha eltűnt a polcokról egy kapós
gyógykrém, a kezed ragadós,